

Стандарти використовуються у 14 вищих навчальних закладах України. Головною метою даного заходу заявлено можливість формування у молодих фахівців професійної ідентичності та балансу інтересів роботодавців та потенційних найманих працівників.[3]

Проведений аналіз здобутків у сфері освіти дає змогу стверджувати, що в сучасній системі професійної освіти особливо цікавим є досвід підготовки спеціалістів у Казахстані, Німеччині, Росії. У даних країнах розповсюджена практика дуальної форми навчання, концепцією якої є тісне та чітке поєднання теоретичної освіти з частковою зайнятістю на виробництві.

Отже, в Україні ще не склалися умови для забезпечення балансу інтересів у сфері праці, що потребує сумісних зусиль сторін соціально-трудових відносин, зацікавлених у підвищенні конкурентоспроможності молодих фахівців на ринку праці; наближення професійної освіти до світових стандартів, зокрема посилення практичної складової підготовки у вищих навчальних закладах.

Література

1. Закон України «Про вищу освіту» від 17.01.2002 № 2984-III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 20. – ст.134.
2. Статистична інформація [Електронний ресурс] / Держкомстат України. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.
3. Відкритий звіт компанії СКМ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.scm.com.ua>.

Федорченко О.О., студ. гр. АГ-11

Науковий керівник: к.е.н., доц. Збаржєвецька Л.Д.
Кіровоградський національний технічний університет

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ АГРАРНОЇ СФЕРИ

Місія аграрного сектору – стабільне забезпечення населення країни якісним, безпечним, доступним продовольством, створення економічної бази для сталого розвитку сільських територій та активна участь у вирішенні проблеми продовольчої безпеки. Аграрна сфера є не лише основою забезпечення потреб людей у продуктах харчування, а й тим фактором, який істотно впливає на зайнятість населення та ефективність усього національного виробництва.

Незважаючи на пріоритетність галузі у забезпеченні продовольчої безпеки, фінансовий стан сільськогосподарських підприємств, рівень їх фінансової підтримки та соціальної сфери на селі є незадовільним. Зростає безробіття, зменшується народжуваність, закриваються школи, лікарні, руйнуються дороги, об'єкти соціальної сфери, деградують орні землі, польові лісонасадження, погіршується стан довкілля. Все це підтверджує погіршення ситуації у тенденціях розвитку аграрних підприємств на всіх рівнях: державному, регіональному та мікрорівні. Функціонування та розвиток даної галузі є важливим для економіки України в цілому.

Проблемам тенденцій розвитку аграрної сфери в умовах ринкових трансформацій присвячено багато наукових праць вчених-економістів: В.Г. Андрійчука, В.Я. Амбросова, П.І. Гайдучького, В.М.Гесця, Ю.С. Коваленко, В.Я. Месель-Веселяка, О.М. Онищенко, П.Т. Саблука, В.В. Юрчишина та ін.

На сучасному етапі розвитку аграрних відносин, сільське господарство не забезпечує виконання ним багатофункціональної місії. Воно є структурно розбалансованим, оскільки дає можливість нарощувати виробничий і експортний потенціал та отримувати доходи лише великим агровласникам, а також витісняти з виробництва нерентабельні для великого бізнесу види сільськогосподарської продукції. Відбувається перенасичення сівозмін одними й тими ж культурами, порушення співвідношення між рослинництвом і тваринництвом, між орними землями і пасовищами, погіршення їх родючості.

Структура сучасних сільськогосподарських підприємств в Україні свідчить, що більшість сільгосппідприємств мають невелику площу землекористування У структурі аграрного виробництва сьогодні близько 4,3 млн. особистих селянських господарств, близько 40 тисяч фермерів і близько 18 тис. господарств, реформованих з колгоспів, радгоспів. Вони обробляють від декількох десятків гектар до 10-15 тис. га землі. Також у структурі галузі кілька десятків великих агрохолдингів, які обробляють близько 10 млн. га орної землі, окремі з них обробляють до півмільйона га.

Разом з тим, у 309 сільськогосподарських підприємствах (0,5% від загальної їх кількості) використовувалось по 7000 га і більше сільгоспугідь Ці підприємства в цілому використовували 18,3 % загальної площі сільськогосподарських угідь. З одного боку, це сприяє підвищенню ефективності сільськогосподарської діяльності, адже на великих площах можна більш раціонально використовувати земельні ресурси, підвищити культуру землеробства та впроваджувати новітні досягнення науково-технічного прогресу. З іншого ж – найчастіше такі землекористувачі не зацікавлені у розвитку соціальної інфраструктури сільських територій, де розташовані земельні площі, та найманих місцевих жителів, оскільки виконання технологічних операцій нині потребує незначної кількості працівників високої кваліфікації, які вже є у наявності у таких агроформуваннях. На противагу, західні аграрії обробляють менші площі, однак за рахунок ефективно організації, зокрема, кооперації, їх результати значно кращі. Так, фермерське господарство в середньому в Італії має 7 га, Польщі – 9.6 га, Німеччині – 25 га , Франції

– 50 га, ФРН – 63 га, США – 175 га.

Актуальною є також проблема низького рівня доходів. Заробітна плата працівників сільського господарства становить лише 63% середньомісячної по країні. Цілорічно зайняті у тваринництві мають зарплату в 2–2,3 разу нижчу від середнього показника у промисловості. У селян нижчі і середньодушові доходи. Середньорічні доходи членів фермерських господарств у США, наприклад, є вищими від середньорічного душевого доходу по країні.

Однією з причин низького рівня доходів сільського населення є відсутність диверсифікації видів занять на селі. Сьогодні українські селяни практично не мають можливості займатися несільськогосподарською діяльністю, оскільки галузева скерованість сільських підприємств залишається сільськогосподарською. Світовий досвід переконує, що розташування промислових підприємств за межами міста є вигіднішим з огляду на меншу плату за купівлю чи оренду землі, а також – через менші витрати на робочу силу, порівняно з містом. Це сприяє розвитку виробничої та соціальної інфраструктури у сільській місцевості, стимулює розвиток сфери послуг. Тобто за кордоном проблеми сільського безробіття значною мірою вирішують з допомогою диверсифікації видів діяльності на селі.

Особливе значення для сільськогосподарського виробництва має інвестування. Реалізація потужного потенціалу галузі неможлива без залучення нових грошових капіталовкладень. Основними обмежуючими чинниками, які стримують потік інвестицій у агросферу та значно підвищують ризики інвесторів, є відсутність чітких, постійних правил у вигляді стабільної аграрної політики і сталого законодавства, не відпрацьованість паритету міжгалузевих економічних відносин, які б мали забезпечуватися довгостроковою стратегією розвитку аграрного сектору.

Для стабільного розвитку агровиробництва необхідно також вирішити проблему цінової політики та доступності довгострокових кредитів, щоб розвивати і модернізувати виробництво. Наразі потрібна ефективна державна політика регулювання цін.

Особливої уваги потребують інституціональні перетворення в напрямку стимулювання розвитку аграрного сектору та трансформації аграрної сфери країни.

Федченко А.А., студ. гр. ЗВ-10

Науковий керівник: к.т.н., доц. Чумаченко О.С.

Кіровоградський національний технічний університет

СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ ТЕРМІЧНОГО РІЗАННЯ В МЕТАЛООБРОБЦІ

Перехід до інтенсивного шляху розвитку економіки потребує економічного зростання за рахунок поліпшення використання ресурсного потенціалу, на відміну від екстенсивного шляху розвитку, котре відбувається на основі кількісного приросту цих ресурсів. Підвищення ефективності використання матеріально-технічних ресурсів підприємства є важливим чинником зниження загальних витрат і збільшення конкурентоспроможності продукції.

Для металообробних підприємств, до яких належить Смілянський завод металевих виробів (м. Сміла, Черкаська обл.) економія може досягатись, перш за все, за рахунок збільшення коефіцієнту використання матеріалу при застосуванні прогресивних технологій і сучасного обладнання. Продукція підприємства на 72% виготовляється з листового металопрокату. Матеріальні витрати в технологічній собівартості виробів складають 70-80 %. Отже, доцільно рекомендувати їх зниження за рахунок впровадження сучасних ресурсозберігаючих технологій термічного повітряно-плазмового різання взамін діючих на підприємстві технологій механічної обробки і штампування.

При серійному виробництві базова технологія малоефективна оскільки: мають місце значні постійні витрати на виготовлення штампової оснастки; заготівельні операції виконують за декілька переходів, що включають розрізання металевого листа на штаби і картки із подальшим штампуванням; коефіцієнт використання матеріалу складає до 70%; підготовка виробництва і проектування оснастки має значну трудомісткість.

В сучасних умовах заготівельного виробництва все більше застосовують обладнання повітряно-плазмового різання, яке має такий же порядок вартості як і штампувальне, дозволяє повністю автоматизувати виробничий процес, є універсальним, не потребує виготовлення додаткової оснастки і дозволяє зменшити обсяги відходів матеріалу за рахунок оптимального розкрою.

Техніка і технології повітряно-плазмового різання, в якому ріжучим інструментом є стовп електричного розряду із температурою 10000°C, зараз інтенсивно розвиваються і користуються значним попитом. Пояснюється це такими їх перевагами порівняно з традиційними способами механічної обробки:

1. Вихідний енергоносіє (електроенергія) не перетворюється в силову енергію (тобто не потрібен двигун і відповідні ланки кінематичного ланцюга верстата), а реалізується в зоні обробки безпосередньо, виконуючи відповідну операцію при необхідних якості та продуктивності обробки. При цьому продуктивність обробки змінюється простим регулюванням сили струму обробки. В результаті верстат